

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí farníci,

otevíráme nové číslo farního časopisu Ain Karim a to v čase, kdy nám už jaksí naplno probíhá postní doba, období, které je charakterizováno jednak jako intenzivní příprava na velikonoční svátky, jednak také jako čas milosti, v němž jsme vybízeni k hluboké duchovní obnově. Kristus nám k tomu dává konkrétní nasměrování v podobě tří aktivit, o nichž čteme o Popeleční středě, a jimiž jsou ve vztahu k Bohu modlitba, ve vztahu k druhým almužna a ve vztahu k sobě půst. Toto jsou tři oblasti našeho jednání, na něž máme dávat pozor, které máme více promýšlet a uskutečňovat.

Proč to vše ale děláme? Ježíš říká, že to není z důvodu našeho vlastního sebezdokonalování ani proto, aby nás druzí obdivovali, naopak – to vše se má dít ve skrytosti a s o to větší upřímností a opravdovostí. Cílem naší duchovní obnovy, tedy obnovy v Duchu Svatém, je přiblížit se více k Bohu a k druhým lidem a naučit se vidět Boží zásahy a vedení v našem životě.

Nedávno mě oslovil příběh, který v tomto směru mnoho vysvětluje. Jeden malíř pozval kritiky svých obrazů na večeři do luxusní restaurace. Na stolech byla spousta šunky, salámy různých druhů, sekaná, sýry, zelenina. Když se všichni posadili, číšníci v sálu rozsvítili zelené světlo. Jen si zkuste představit, jak asi vypadalo jídlo v nazelenalém odstínu... Není se čemu divit, že nikdo nejedl. Pak rozsvítili modré světlo – také nic moc... Ani fialové světlo neponoukalo hosty k přílišné konzumaci dobrot. Až když bylo zapnuto normální osvětlení, mohli si všichni zkontrolovat, že jídlo je opravdu čerstvé a s chutí se pustili do jídla.

Duchovní obnova spočívá v tom, že se snažíme vidět věci správným způsobem, ve správném světle. Není to ani o názoru, ani o úhlu pohledu, ale o tom, jestli pustíme do našeho života pravé světlo, totiž světlo Ducha Svatého, o němž přece vyznáváme, že je Osvětitel. Kdo ví, kolik skvělých šuněk jsme vyhodili oknem, kolik Božích darů a milostí jsme od sebe odvrhli, protože jsme se na ně dívali ve špatném světle. Na druhou stranu, kolikrát jsme nadšeni věcmi, které vidíme z našeho úhlu pohledu, ale když na ně zasvitne světlo Ducha Svatého, vidíme jejich špatnost. Duchovní obnova spojená s kontemplací (rozjímáním) znamená mít správné světlo a vidět věci ve vztahu ke Kristu, tak jak mi ty věci, ale i vztahy poukazují na Ježíše.

Vyprošujme si pro letošní postní duchovní obnovu světlo Ducha Svatého.

o. Václav

sv. Jan Klimakos (Lestvičnik, Ze žebříku)

Místo narození sv. Jana ani jeho rodiče nejsou známi. Zdá se však, že pocházel z Egypta. Z jeho díla je zřejmé, že získal dobré vzdělání. V šestnácti letech vstoupil do Sinajského kláštera. Byl dán do výchovy starci Martiriovi, který ho po čtyřech letech přijal postřížením do mnišského stavu. Po smrti starce, pod jehož vedením prožil devatenáct let, se Jan vzdálil z kláštera do nedaleké pouště Tola, kde prožil v samotě čtyřicet roků. Každou sobotu a neděli přicházel do kláštera, aby se zúčastnil bohoslužeb a přijal svátosti. Po bohoslužbách rozmlouval s otci, aby

si ověřil své myšlenky. V těchto rozhovorech mluvil Jan tak přirozeně, že býval nejoblíbenějším řečníkem. To přivedlo některé bratry k tomu, že začali Jana podezřívát z pýchy. Když se to Jan dozvěděl, nechtěl bratry pohoršovat a rozhodl se žít v mlčení. To trvalo celý rok. Jan mlčení přerušil až po usilovných prosbách těch samých bratří, kteří jej k tomuto sebezáporu dovedli. Po čtyřiceti letech života v poušti byl Jan zvolen igumenem kláštera. Klášter vedl čtyři roky a pak se opět vrátil do pouště, kde brzy zemřel, ve věku osmdesáti let (r. 563). Na prosbu raitského igumena napsal Jan svoji „Lestvicu“ (Žebřík do ráje, Scala Paradisi. Nebeský žebřík). Na podkladě biblického příběhu o Jakobově snu (Gen 28,12), Jan ve třiceti kapitolách této knihy uvádí stupně duchovního výstupu k dokonalosti. Počet stupňů je dán inspirací třiceti roků, které Ježíš strávil v tichu Nazareta. V „Lestvici“ je popisován boj askety s takovými zly a strádáními, která jsou společná jak mnichovi, tak i člověku žijícímu ve světě. Kromě toho zde Jan ukazuje způsoby získání ctností, které jsou přístupné všem křesťanům. Kniha zobrazuje cestu postupného růstu k mravní dokonalosti. „Lestvica“ patří k nejlepším příručkám duchovního života.

Jeho památku si připomínáme 30. března.

MS

Oprava zatékání do spojovacího krčku mezi pastoračním centrem a garáží v kostele Sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu

Spojovací krček je jednou z nejvíce namáhaných částí kostela, protože spojuje objekt vlastního kostela založeného na pilotách s objektem garáží, který na pilotách založen není. Proto oba objekty sedaly různě a to se právě projevilo ve spojovacím krčku, kde dilatační spáry, právě vlivem různého sedání byly porušeny a do krčku zatéká. Poškozena zatékáním je rovněž vnější viditelná část spojovacího krčku. Po deseti letech je sedání objektů již stabilizováno a proto se farnost rozhodla příčiny zatékání odstranit a spojovací krček opravit.

Oprava je rozdělena do dvou etap:

1. ETAPA

spočívá v sanaci betonové konstrukce krčku a dilatačních spar zevnitř. Provede se vybourání dlažby až na betonovou konstrukci a vyčištění dilatačních spar. Dilatační spáry se po celém obvodu utěsní speciální injektáží. Taktéž praskliny v beton. konstrukci se zainjektují. Takto sanovaná konstrukce bude sledována cca jeden měsíc, kdy případné další průsaky vody budou znovu

ohlédnutí

injektovány a sanovány. Až bude konstrukce zcela vodotěsná bude přikročeno k 2. etapě prací.

2. ETAPA

představuje opravu zdevastované vnější fasády krčku, včetně zaizolování přístupné části krčku z anglického dvorku, výměnu plechové krytiny a izolace střechy krčku a provedení

nových parapetů jak oken krčku, tak navazujícího okna kostela.

Termíny: 1. etapa: únor až březen 2017

2. etapa: duben až květen 2017

Předpokládané náklady činí 260 342 Kč.

Zpracoval: Ing. Arnošt Ryba

ohlédnutí

Dětský maškarní ples 2017

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE

Slovo Boží je dar. Druhý člověk je dar

Drazí bratři a sestry,

postní doba je novým začátkem a cestou, která vede k bezpečnému cíli: k velikonočnímu zmrtvýchvstání a ke Kristovu vítězství nad smrtí. Toto období se vždy na nás obrací s naléhavou výzvou k obrácení; křesťan je povolán k tomu, aby se vrátil k Bohu „*celým srdcem*“ (Joel 2,12), neuspokojoval se průměrným životem, ale aby ve svém přátelství s Pánem rostl. Ježíš je věrným přítelem, který nás nikdy neopustí, a přestože hřešíme, trpělivě očekává, že se k němu vrátíme. Tímto očekáváním projevuje svou vůli k odpuštění (srov. *Homilie při mši sv.*, 8. ledna 2016).

Půst je příznivou dobou pro to, aby se zintenzivnil duchovní život prostřednictvím posvátných prostředků, které nám církev nabízí: půst, modlitba a almužna. V základě toho všeho spočívá Boží slovo, k jehož vytrvalejšímu poslechu a meditaci jsme v tomto období zváni. Zvláště bych se chtěl pozastavit u podobenství o boháči a Lazarovi (srov. Lk 16,19-21). Nechme se inspirovat touto tak významnou pasáží, jež nám poskytuje klíč k pochopení toho, co máme konat, abychom dosáhli pravého štěstí a věčného života, a povzbuzuje nás k upřímné konverzi.

1. Druhý člověk je darem

Podobenství začíná tím, že představuje dvě hlavní osoby, avšak pouze chud'as je popsán podrobněji: nachází se v zoufalé situaci a nemá sílu se z ní dostat; leží u boháčových dveří a jí drobtý, které spadnou z jeho stolu, po celém těle má rány a přicházejí psi, aby mu je lízali (srov. v. 20-21). Je to pochmurný obraz poníženého a pokořeného člověka.

Scéna vyzní ještě dramatičtěji, když vezmeme v úvahu, že chud'as se jmenuje Lazar; jméno plné příslibů, jež doslova znamená „*Bůh pomáhá*“. Nejedná se tedy o anonymní osobu, ale má přesné rysy a představuje se jako jedinec, s nímž se pojí jeho osobní historie. Zatímco pro boháče je jakoby neviditelný, nám se stává blízký a získává svou tvář. A jako takový je darem a neocenitelným bohatstvím. Je to bytost, která je chtěná, milovaná a na niž Bůh pamatuje, i když ve své konkrétní situaci je jako lidský odpadek (srov. *Homilie při mši sv.*, 8. ledna 2016).

Lazar nás učí, že *druhý člověk je darem*. Správný vztah s lidmi spočívá v tom, že s vděčností uznáváme jejich hodnotu. Ani chud'as u boháčových dveří není obtížnou překážkou, ale představuje pro nás apel k obrácení a ke změně života. První výzvou, kterou nám toto podobenství předkládá, je otevřít dveře svého srdce druhému člověku, protože každý člověk je darem, ať už je to náš soused nebo neznámý chudák. Postní doba představuje příhodný čas pro to, abychom otevřeli dveře každému potřebnému a poznali v něm nebo v ní Kristovu tvář.

FRANTIŠKA K POSTNÍ DOBĚ

Každý z nás potkává na své cestě někoho takového. Každý život, jenž nám jde naproti, je darem a zaslouží si přijetí, úctu a lásku. Boží slovo nám pomáhá otevřít oči, abychom přijímali život a milovali ho, především když je slabý. Abychom však mohli takto jednat, je potřebné vzít vážně i to, co nám evangelium odhaluje o onom boháčovi.

2. Hřích nás oslepuje

Podobenství je nesmlouvavé ve způsobu, jímž ukazuje rozporuplnou situaci, ve které se nachází boháč (srov. v. 19). Na rozdíl od Lazara je to osoba beze jména a je označen pouze jako „boháč“. Jeho hojnost se odráží v šatech, jaké si obléká, a v jejich v přehnaném přepychu. Šarlat byl totiž velice ceněný, více než stříbro nebo zlato, a proto byl vyhrazen božstvím (srov. Jer 10,9) a králům (srov. Sdc 8,26). Kment byl zvláštní lněné plátno, které dodávalo oděvu téměř posvátný charakter. Bohatství tohoto člověka je přehnané i proto, že je navyklý každodenně se předvádět: „Každý den pořádal skvělou hostinu“ (v. 19). V něm se dramaticky ukazuje porušenost způsobená hříchem, která se uskutečňuje ve třech následujících výrazech: v lásce k penězům, v marnosti a v pýše (srov. *Homilie při mši sv.*, 20 září 2013).

Apoštol Pavel říká, že „kořenem všeho zla je láska k penězům“ (1 Tim 6,10). Ta je hlavním motivem korupce a zdrojem závisti, hádek a podezírání. Peníze nás nakonec mohou ovládat a stát se tyranským idolem (srov. apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*,55). Místo toho, aby se nám peníze staly nástrojem služby pro konání dobra a vytváření solidarity s druhými, mohou nás i celý svět zotročovat logikou sobectví, jež nenechává prostor lásce a je překážkou pro mír.

Podobenství nám také ukazuje, že boháčova nenasytlost ho vede k marnivosti. Jeho osobnost se realizuje v okázalosti a v tom, že předvádí druhým, co si může dovolit. Okázalost však zakrývá vnitřní prázdnotu. Jeho život je uvězněn ve vnějškovosti a v té nej povrchnější a nejvíce pomíjející existenční dimenzi (srov. *tamtéž*,62).

Nejvyšším stupněm morálního úpadku je pýcha. Bohatý člověk se obléká, jako by byl králem, předstíraně se chová, jako by byl nějakým bohem, a zapomíná, že je obyčejným smrtelníkem. Pro člověka zkaženého láskou k bohatství neexistuje nic jiného než jeho „já“, a proto lidé kolem něj jsou mimo jeho zorný úhel. Připoutanost k penězům plodí určitý druh slepoty: boháč nevidí hladového chudáka, posetého ranami a vyčerpaného svým ponížením.

Když se díváme na tuto postavu, chápeme, proč evangelium tak ostře odsuzuje lásku k penězům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Bud' jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, anebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu“ (Mt 6,24).

pokračování příště

informace březen

KŘÍŽOVÉ CESTY FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

farní kostel

pátek po ranní mši svaté

neděle v 15.00 hodin

Svatý Duch

pátek v 17.15 hodin

kaple Výškovice

neděle v 17.15 hodin

ÚMYSLY KŘÍŽOVÝCH CEST

1. postní týden	Za politiky a veřejné činitele
2. postní týden	Za nemocné a trpící
3. postní týden	Za rodiny (zvláště dětí jdoucí k 1. svatému přijímání)
4. postní týden	Za katechumeny
5. postní týden	Za řeholníky a nová řeholní povolání
Květná neděle	Za mládež
Velký pátek	Za biskupy a kněze

*Připravujeme se na 1. sv. přijímání,
prosíme o modlitbu!*